

Una teòrica del feminisme, doctora 'honoris causa'

La Universitat de València, a proposta del rector Francisco Tomás Vert, ha decidit concedir el doctorat *honoris causa* a la catedràtica de Filosofia de la Universitat de Yale Seyla Benhabib, coincidint amb la celebració del quinze aniversari de la fundació en la nostra Universitat de l'Institut Universitari d'Estudis de la Dona.

Seyla Benhabib (Istanbul, 1952) és *Eugene Meyer Professor of Political Science and Philosophy* i professora adjunta de la *Yale Law School*. És directora del programa *Ethics, Politics and Economics* de la Universitat de Yale i ha sigut professora de Teoria Política a la Universitat de Harvard.

La posició acadèmica de Seyla Benhabib és notable si es considera que ha estat presidenta entre 2006 i 2007 de l'*American Philosophical Association-Eastern Division* i professora convidada en els prestigiosos cicles de conferències *Max Horkheimer Lecturer* de la Universitat de Frankfurt (1997); *Gauss Memorial Lecturer* a la Universitat de Princeton (1998) sobre *Democracy and Identity: Problems of Membership in the Global Era*; *Baruch Spinoza Lecturer*, a la Universitat d'Amsterdam (2000); *John Seeley Memorial Lecture*, a la Universitat de Cambridge (2002); i *Priestley Memorial Lecture*, a la Universitat de Toronto (2003). Ha rebut prestigiosos premis,

Seyla Benhabib.
FOTO: INSTITUTE FOR HUMAN
SCIENCES AT BOSTON UNIVERSITY

entre els quals destaquen el Ralph Bunche de l'*American Political Science Association* el 2004 i el premi al millor llibre de filosofia social de la *North American Society for Social Philosophy* per la seua obra *The*

Rights of Others. El 1993 va guanyar el premi de l'*American Educational Studies Association's Critics* per *Situating the Self, Gender, Community and Postmodernism in*

Contemporary Ethics (1992). En el seu últim llibre, *Another Cosmopolitanism* (2007), destaca per les seues reflexions sobre les paradoxes de la ciutadania universal en un món multicultural. És una de les més notables representants de la teoria crítica de la societat i protagonista destacada en els debats contemporanis interns en el feminisme, posant en relleu en totes les seues obres la desigualtat de les dones com un dels problemes centrals de la filosofia moral i política.

Deixeble de Jürgen Habermas, ha constituït una alternativa teòrica al seu pensament des de la crítica feminista unida a una proposta d'universalisme interactiu. En la seua obra *Teoria feminista i teoria crítica* (1991) va defensar que s'estava produint "una reestructuració significativa de la nostra tradició teòrica des d'una perspectiva feminista" i des d'aquell inicial intent d'integrar aspectes normatius amb els interessos de les dones va anar posant en relleu la importància de la participació de les dones en l'espai públic per a interviure i canviar les relacions de gènere en l'espai privat. La seua perspectiva feminista se centra a qüestionar la distinció entre justícia i bona vida, entre espai públic i espai privat, com una divisió tallant; amb aquesta crítica es possibilita que problemes centrals del feminisme, com ara la violència contra les dones en l'àmbit domèstic, siguen susceptibles de ser debatuts en l'esfera pública i de ser considerats problemes de justícia. Proposa que des del feminisme s'assumeix el repte de la solidaritat amb aquells que són diferents, però qüestionant les polítiques d'identitat-diferència i advocant per polítiques de civilitat i solidaritat. La seua proposta que els interessos de les dones no poden ser

coneguts al marge de la seua participació en l'espai públic va dur-la a defensar un feminisme basat en la democràcia deliberativa i en l'ètica del discurs. A partir d'ací, la polèmica amb altres feminismes va donar lloc a un dels més interessants debats dels anys noranta, en el qual també van interviure Judith Butler i Nancy Fraser, el qual està compilat en el llibre *Feminist Contentions* (1995). La seua última proposta de reconeixement de compromisos duals entre els drets humans i l'autodeterminació sobirana advoca per mitigar les tensions en aquest tipus de conflictes que no tenen solució. Els drets jurídics adquirits proporcionen "iteracions democràtiques", és a dir redefinicions de les relacions de subordinació, i en aquest sentit el feminisme crític defén la rellevància de la participació i deliberació de les dones en l'espai públic. Un feminisme que s'insereix també en una altra manera d'entendre el cosmopolitisme.

Seyla Benhabib manté des de fa anys relacions d'intercanvi i investigació amb la línia de filosofia i política de l'Institut Universitari d'Estudis de la Dona, des que el 1995 estigué a València com a professora convidada. En la nostra Universitat ha participat també com a professora visitant el 1997 en la Càtedra Pensament Contemporani de la Fundació Cañada Blanch de la Universitat de València. Serà un honor per a la Univeritat de València tindre entre els seus doctors *honoris causa* una representant tan prestigiosa de la teoria crítica de la societat.

Neus Campillo i Luisa Moltó. Institut Universitari d'Estudis de la Dona. Universitat de València